

Жалі

Жоашен Дю Белле

Блажен, хто, звідавши всі племена земні,
Як мудрий Одиссей чи то Язон завзятий,
Укритий славою чи досвідом багатий,
Вертає в отчину — дожить останні дні.

Коли ж побачу я у рідній стороні
Дим від тісних осель і зможу привітати
Колючий живопліт навкруг старої хати,
Понад усі скарби дорожчої мені!

Я так люблю цей дах, споруджений дідами,
Що забуваю Рим і мармурові храми,
На дикий камінь стін з утіхою гляджу;

Луару не віддам за Тібр; малу долину
Ліре волію я висотам Палатіну,
А сплеску римських вод — солодкий сон Анжу.